

jen dražební podmínky a sděluje den dražby, a dále je ze spisů zřejmo, že nebylo nařízeno, by udělení příklepu ze dne 15. dubna 1929 bylo doručeno i Státnímu pozemkovému úřadu nebo příslušné úřadovně, a že se doručení to podle doručných lístků také nestalo, a že tedy bude uvažovati v první příčině, zda v duchu §§ 171 a 172 ex. ř., pokud se týče už hned následkem shora cit. odst. (2) § 22 zák. čís. 318/1919 ve znění zák. čís. 311/1920 měl býti dražební edikt doručen i Státnímu pozemkovému úřadu nebo jeho příslušné úřadovně, a v druhé příčině, zda udělení příklepu mělo mocí schvalovacího práva Státního pozemkového úřadu, jež se jeví jako dozorčí právo nad hypotečním dlužníkem, doručeno býti v duchu § 22 (2) cit. zák. a § 183 první odstavec ex. ř. též úřadu tomu (jeho úřadovně), a jaký vliv nedoručení to má na rozhodnutí o stížnosti úřadovny do povolení dražby, pokud se týče zdali při tomto nedoručení Státní pozemkový úřad (jeho úřadovna) má stížnost do udělení příklepu přes předpis § 187 ex. ř. (182 první odstavec ex. ř.) a zda má či nemá na tuto stížnost býti odkázána, což by vyžadovalo, by bylo nařízeno, by jim udělení příklepu bylo dodatečně doručeno.

Čís. 9164.

Kandidát advokacie, žádající o připuštění ke zkoušce u vrchního soudu v historických zemích, může se opíratí jen o předpisy bývalé rakouské a k tomu přistoupiší předpisy československé, nikoliv však o předpisy bývalé uherské.

(Rozh. ze dne 7. září 1929, R I 675/29.)

Presidium vrchního soudu v Praze nevyhovělo žádosti Dra F-a, kandidáta advokacie v Berehově, o připuštění k advokátní zkoušce. D ů v o d y: Podle potvrzení presidenta krajského soudu v Užhorodě ze dne 13. června 1929 byl žadatel zapsán do seznamu kandidátů advokacie 26. ledna 1929. Výhody podle vládního nařízení čís. 262/1922 sb. z. a n. jsou však podle § 2 téhož nařízení účastni jen ti kandidáti advokacie, kteří v době, kdy nařízení nabylo platnosti, dne 12. září 1922, aneb do jednoho měsíce po této době byli zapsáni v seznam kandidátů advokacie, samozřejmě že v tuzemsku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Důvod stížnosti jest ten, že podle § 5 (7) zák. ze dne 31. ledna 1922 čís. 40 sb. z. a n. jest stěžovateli přiznati výhody uherského vládního nařízení čís. 1456/1918, podle jehož § 1 jest prý mu do doby právní praxe započítati v plném rozsahu dobu, kterou ztrávil ve válečné službě vojenské, kterou prý konal od 1. srpna 1914 do 1. listopadu 1918. Námitku, že toto uherské nařízení 1456/1918 bylo zrušeno vládním nařízením čsl. ze dne 10. května 1929, čís. 70 sb. z. a n., vyvrací stížnost tím, že toto

nařízení vešlo v platnost teprve 14. června 1929, kdežto stěžovatel žádost o připuštění ke zkoušce podal také již dne 14. června 1929, tedy prý ještě za platnosti uherského nařízení čís. 1456/1918. Avšak tento vývod se míjí cílem, i kdyby skutečně žádost podaná dne 14. června 1929 mohla platiti za podanou ještě za platnosti cit. uh. nař. téhož dne platnosti pozbyvšího, neboť ono uherské nařízení čís. 1456/1918 platilo sice i za Čsl. republiky až do zrušení hořejším vládním nařízením ze dne 10. května 1929, čís. 70 sb. z. a n., pokud nebylo zrušeno již dříve, avšak platnost jeho vztahovala se vždy jen na oblast Slovenska a Podkarpatské Rusi, na ono území republiky, v němž platí právo uherské, nikdy však neplatilo v oblasti historických zemí (Čech, Moravy a Slezska, či nyní země moravsko-slezské) a tedy také ne u vrchního soudu v Praze, u něhož stěžovatel o zkoušku žádal, zrovna tak jako vice versa nemohl by se kandidát, žádající o připuštění ke zkoušce u vrchního soudu v Bratislavě neb v Košicích dovolávati předpisů platných kdysi jen v rakouské polovici bývalé říše Rakousko-uherské, nýbrž jen předpisů bývalých uherských a předpisů vydaných po převratu Československou republikou, takže, žádaje o připuštění ke zkoušce u vrchního soudu v Praze, může se opíratí jen o předpisy bývalé rakouské a přistoupivší k tomu předpisy československé. Oblast práva neřídí se a nemůže se řídití podle toho, že jest kandidátem advokacie v Podkarpatské Rusi, jak si to přeje, nýbrž podle toho, kde jest soud, jenž s ním má zkoušku vykonati. Nelze tedy stěžovateli vojenskou službu započítavati. Pak ale vykázal jen 2½ roku praxe, která mu, an byl zapsán teprv dne 26. ledna 1929 do seznamu kandidátů advokacie, nestačí, protože nesplnil podmínku § 2 vl. nař. čís. 262/22, by byl zapsán do seznamu nejpozději do 12. října 1922.

Čís. 9165.

Pojištěním proti nebezpečí z ručení při provozu osobního automobilu není kryto povinné ručení za poškození způsobené motorovou tříkolkou přivázanou lanem k pojištěnému automobilu a jím po silnici vlečenou.

(Rozh. ze dne 7. září 1929, Rv I 1485/28.)

Žalující firma uzavřela se žalovanou pojišťovnou pojišťovací smlouvu podle pojistky ze dne 14. srpna 1925, čís. 219.962 proti následkům zákonité ručební povinnosti jako provozovatele jízd automobily různých typů a sil pod obchodním číslem N V 933 pokud se týče N VIII 291 řízených úředně zkoušeným Ing. F-em, úředně zkoušenými jeho společníky aneb úředně zkoušeným řidičem. Dne 30. října 1925 po 10. hod. dopol. byl Jan S. zachycen a zraněn na chodníku před svou trafikou, když rovnal dříví, motorovou tříkolkou, jež byla přivázána provazem 2 m dlouhým k osobnímu automobilu N VIII 291, který po silnici jel maje onu tříkolkou ve vleku. Na žalobce jakožto majitele uvedeného osobního auta č. N VIII 291 a šoféra Emanuela Ch., vznesena byla Janem S-em žaloba Ck V 402/25 na nároky náhradní v částce Kč 100.000 podle ustanovení zá-